

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6249/22
27.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Јелене Стојилковић, председника већа, Марије Бошковић и Татјане Лемајић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Ђорђе Радојичић, адвокат из Ваљева ул.Рајићева бр.1, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бранко Ивковић, адвокат из Ваљева ул. Владе Даниловића 1/1/1, ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Основног суда у Ваљеву П 3115/21 од 17.10.2022. године, у седници већа одржаној дана 27.3.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ваљеву П 3115/21 од 17.10.2022. године у делу става првог изреке којим је тужени обавезан да тужиоцу на име дуга исплати износ од 5.000 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате и у ставу другом изреке.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Ваљеву П 3115/21 од 17.10.2022. године у преосталом делу става првог изреке, тако што се тужени **ОБАВЕЗУЈЕ** да тужиоцу на износ главног дуга од 5.000 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате исплати законску затезну камату почев од 02.05.2021. године, до коначне исплате, обрачунату у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправака пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован, захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ваљеву П 3115/21 од 17.10.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца против туженог, па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 5.000 еура у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, заједно са законском затезном

каматом почев од 02.05.2021. године до исплате.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати трошкове поступка у износу од 122.800,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до коначне исплате.

Против наведене пресуде тужени је, благовремено, изјавио жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, погрешне примене материјалног права и погрешне одлуке о трошковима поступка.

Испитујући правилност ожалбене пресуде у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је нашао:

- жалба туженог је делимично основана.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачка 12 ЗПП на коју се указује у жалби. Изрека првостепене пресуде је разумљива, непротивречи сама себи нити разложима пресуде, а у образложењу првостепени суд је навео јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама.

Према чињеничном утврђењу у току првостепеног поступка следи да је тужилац туженом позајмио новчани износ од 5.000 евра. О учињеном зајму сачињена је признаница од 02.11.2020. године којом се тужени обавезао да тужиоцу врати износ од 5.000 евра до 01.05.2021. године. У признаници је констатовано да се новац позајмљује на пријатељској основи, без интереса и камате. Тужени је признаницу потписао са назнаком да је новац примио, тужилац је потписао са назнаком да је новац дао а исту је потписао и сведок ВВ. Предметно је утврђено и из исказа тужиоца и сведока ВВ који су у потпуности у складу са приложеном признаницом и међусобно усаглашени. Са друге стране, исказ туженог је противречан у погледу поднетих пријава полицији, у току поступка није предложио ни један доказ у прилог својих навода да је признаницу потписао под претњом и принудом, нити је доставио доказе о покретању одговарајућег поступка у том смислу.

Полазећи од правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд обавезао туженог да тужиоцу исплати на име дуга износ од 5.000 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате применом одредбе члана 557 и 562 Закона о облигационим односима.

Наиме, одредбом члана 557 Закона о облигационим односима прописано је да се уговором о зајму обавезује зајмодавац да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или којих других заменљивих ствари, а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца, односно исту количину ствари, исте врсте и истог квалитета.

Одредбом члана 562 Закона о облигационим односима прописано је да је зајмопримац дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Супротно жалбеним наводима туженог, првостепени суд је правилном применом цитираних законских прописа, на основу доказа изведених у току првостепеног поступка, правилно закључио да је тужилац позајмио туженом 5.000 евра о чему је сачињена признаница коју је потписао сам тужени, као и сведок ВВ, те је тужилац као зајмодавац у потпуности испунио своју обавезу, а тужени на коме је био терет доказивања у смислу 231 став 3 Закона о парничном поступку није у прилог својих навода током поступка предложио нити приложио ниједан доказ којим би оспорио тужиочеве чињеничне наводе и доказе што првостепени суд правилно образлаже у пресуди.

Неосновани су жалбени наводи туженог којима се указује да је првостепени суд погрешно оценио исказе тужиоца, као и сведока ВВ. Наиме, првостепени суд је правилно, по оцени овог суда, применио одредбу члана 8 ЗПП, којом је прописано да суд по свом уверењу на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног поступка одлучује које ће чињенице узети као доказане. Овом одредбом установљено је начело слободне оцене доказа, које подразумева одсуство законом утврђених правила о избору доказа и његовом рангирању према доказној снази и суду је препуштено да изврши њихову савесну и брижљиву оцену и да према специфичности конкретног случаја и резултатима конкретног истраживања слободно, без формалних ограничења, цени изведене доказе и формира своје уверење о доказаним, односно недоказаним чињеницама.

Овај суд је ценио и остале жалбене наводе, али их посебно не образлаже, јер налази да нису од утицаја на доношење другачије одлуке на основу овлашћења из члана 396 став 1 Закона о парничном поступку.

Тужени је пао у доцњу јер своју уговорну обавезу није испунио у року, па је у смислу одредбе члана 277 Закона о облигационим односима у обавези да тужиоцу исплати и законску затезну камату почев од 02.05.2021. године, па до исплате.

Међутим, приликом одлучивања о законској затезној камати на износ главног дуга, првостепени суд је погрешно применио материјално право, имајући у виду да је одредбом члана 395 Закона о облигационим односима прописано да ако новчана обавеза гласи на плаћање у некој страниој валути или злату, њено испуњење се може захтевати у домаћем новцу према курсу који важи у тренутку испуњења обавезе, а о чему другостепени суд води рачуна по службеној дужности.

Стога је првостепена пресуда морала бити преиначена у преосталом делу става првог изреке и тужиоцу је камата на износ главног дуга, досуђена у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате.

Потврђена је и одлука о трошковима поступка имајући у виду да је иста донета правилном применом одредби члана 153 и 154 Закона о парничном поступку.

Како је тужени успео у жалби у незнатном делу, то је његов захтев за накнаду трошкова другостепеног поступка одбијен као неоснован, те је применом одредби члана 165 Закона о парничном поступку, одлучено као у ставу трећем изреке.

На основу члана 390 и 394 тачка 4 Закона о парничном поступку, одлучено је као у ставу првом и другом изреке пресуде.

**Председник већа-судија,
Јелена Стојилковић с.р**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић